

NERF

ULTIMA THULE EN ZEFIRO TORNA

zo 07/07/2013 - 10:59

Nog tot op de dag dat ons land een nieuwe koning krijgt speelt NERF van Ultima Thule en Zefiro Torna op de Zomer van Antwerpen. Er is altijd een portie moed nodig om naar theater te trekken weg van de stad en het bekende, naar een lege loods in de Antwerpse haven. Hou moed en keer terug met een avond poëzie en ontroering.

Het onderwerp van de voorstelling NERF is vrij eenvoudig. Frans en Helène zijn **tachtig jaar getrouwd**, en het verzorgingstehuis brengt alles in gereedheid voor de viering. Frans zal aan de vooravond van de viering nog één keer doen wat niet meer mag: Uit de home wegstappen terug het verleden in. Wat volgt is een chronologische '*à la recherche du temps perdu*' die langzaam het publiek inpakt, en een banaal en herkenbaar mensenleven sublimeert tot een **warme, intense, lyrische vertelling**.

De magie waarmee deze voorstelling de kijker ontroert zit in het vakmanschap van Ultima Thules **figurentheater** gecombineerd met de zeer flexibele **muziek en zang** van Zefiro Torna. **Tineke Caels**, die u nog wel kent als Dorien uit Thuis, en **Eric Basier** acteren, vertellen en manipuleren de figuren tot een kijkervaring waarbij verhaal, spel, techniek en muziek één geheel worden. Basier weet, o.a. met een zachte maar gevarieerde vertelstem, met de meeste overtuiging de figuren tot leven te wekken en tegelijkertijd genoeg humor en relativering in zijn eigen manipulaties te stoppen. De -voornamelijk- **houten poppen** van **Evelyne Meersschaut** ondersteunen wondermooi de kracht van de vertelling. Het hardhout is stevig maar gelaagd, net als de tachtigjarige relatie van de hoofdpersonages. De jaarringen zijn hun liefdes en pijnen. Enkele mobiele stammen en takken zorgen voor een decor van

steeds wisselende figuren en herinneringen. Deze voorstelling vergt wat instaptijd voor de kijker, vooral de grootste poppen zorgen aanvankelijk eerder voor vervreemding dan voor herkenning. **Elise Caluwaerts** en **Jurgen De Bruyn** toveren een zeer gevarieerde soundtrack onder de vertelling met ijzersterke vertolkingen van Bach tot Brel. De keuze van een havenloods als locatie is me niet helemaal duidelijk. Wel zorgt de lege ruimte voor een akoestisch interessante galm, wondermooi passend bij de nostalgische trip, en is er een knap dieptezicht.

Deze voorstelling is een aanrader voor al wie gelooft in de **duurzaamheid van de liefde en de buigzaamheid van de pijn**. Ze verdient dan ook de allerhoogste quotering alleen al omdat levenloze voorwerpen ontroerend een publiek aan het huilen kunnen brengen. En alles daarnaast.

Roeland de Trazegnies